

werd een avond van het diafragma causatie
dat. 17 februari 2006 n. P. 05. 1204 anderhandig
werd menichig, in 20 verre het de heurkloondering
gegrond op de stelsysteem A5, A6, A7, A11 want
de reserves
betreft, A12, B2, B3, en B4 niet automatisch uitbreiden
het causatieverloop van de gewoontelijke staken.
beambtening inspecteur werd reserve voor het
overige.
het causatieverloop nu werd reserve.
2 adams beperkte raad werd reserve van het bleef
nu verloop de functie.
Ondanks de naam van anderhandig avont en uit-
gift ervaring schijnt anders de meeste te giffen
andere n. 2589 op 7 februari 2006.

bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden, het misdrijf rechtstreeks te hebben uitgelokt, nl.

bij inbreuk op artikel 44, 64, en 65 van de Wet van 29 maart 1962, houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw, door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III van voornoemde wet of op die van de verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van deze wet,

nl. door zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het
College van Burgemeester en Schepenen

1/ te hebben gebouwd, een grond gebruikt te hebben voor het plaatsen van een of
meer vaste inrichtingen, te hebben afgebroken, te hebben herbouwd, een bestaande woning te hebben verbouwd, (instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd)

2/te hebben ontbost of het reliëf van de bodem aanmerkelijk te hebben gewijzigd

in casu minstens

een grond gebruikt te hebben voor het plaatsen van één of meer vast inrichtingen (d. i. het oprichten van een gebouw of een constructie of het plaatsen van een inrichting, zelfs uit niet duurzame materialen, die in de grond is ingebouwd, aan de grond is bevestigd of op de grond steun vindt ten behoeve van de stabiliteit, en bestemd is om ter plaatse te blijven staan, al kan zij ook uit elkaar genomen of verplaatst worden), en het reliëf van de bodem aanmerkelijk te hebben aewiiziad.

nl. op het terrein gelegen te ten kadaster
gekend onder volgende
bouwconstructies te hebben opgericht en in stand te hebben gehouden, zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het College van Burgemeester en Schepenen, en in strijd met het gewestplan te (KB 4.11.1977)-dat dit terrein deels als natuurgebied, deels als landbouwgebied rangschikte:

- a: een vijver (in natuurgebied)
- b: omvorming van landhuis en zwembad in restaurant
- c : een parking (in natuurgebied)
- d : een feestzaal en restaurant (in landbouwgebied).

1/ de eerste en de tweede :
herhaaldelijk op niet nader te bepalen data vanaf 1.1.1964 tot en met 10.5.1995
de derde:
herhaaldelijk op niet nader te bepalen data vanaf 12.9.1984 tot en met 10.5.1995

de vierde:

herhaaldelijk op niet nader te bepalen data vanaf 4.3.1986 tot en met 10.5.1995 waarbij alle ten laste gelegde feiten de herhaalde en opeenvolgende uitdrukking zijn van eenzelfde misdadig opzet zodat het uitgangspunt voor de verjaring van de strafvordering overeenstemt met de dagtekening van het laatste feit nl. 10.5.1995 (cfr

de voornoemde bouwwerken te hebben uitgevoerd of opgesteld, of als eigenaar de opstelling ervan te hebben toegestaan of gedoogd.

2/de eerste en de tweede :

herhaaldelijk vanaf 1.1.1964 tot en met 10.5.1995

de derde:

herhaaldelijk vanaf 12.9.1984 tot en met 10.5.1995

de vierde :

herhaaldelijk vanaf 4.3.1986 tot en met 10.5.1995

de voornoemde wederrechtelijke bouwwerken te hebben in stand gehouden ten nadele van _____ en/of Arohm

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Kortrijk, elfde correctionele kamer met één rechter de dato 6 februari 1998, rechtdoende op tegenspraak, werd als volgt beslist:

Verbetert de verwijzingen in de kwalificaties zoals voorzien in de dagvaarding door verwijzing naar de aangeduide artikelen 1, 2, 42 § 1.1, 66, 68 en 72 decreet 22.10.1996.

Zegt voor recht dat m.b.t. de telastlegging sub 1 aangaande de aanleg van de vijver (a) en de omvorming van landhuis en zwembad in restaurant (b) de publieke vordering in hoofde van alle beklaagden door verjaring vervallen is en ten deze ontvankelijk is.

Zegt voor recht dat m.b.t. de telastlegging sub 2 nl. het instandhouden in de niet-verjaarde periode van de vijver (a) en de omvorming van het landhuis en zwembad in restaurant (b) deze telastleggingen geenszins bewezen zijn en dit in hoofde van alle beklaagden. Spreekt
vrij.

Zegt voor recht dat de telastleggingen 1 en 2, nl. de uitvoering en het instandhouden zowel wat de parking betreft (c) als de feestzaal en restaurant (d)

deze ten genoegte van rechte lastens alle beklaagden, nl.

bewezen zijn, mits dien verstaande dat wat de strafbare periode betreft deze wat de derde beklagde betreft ten vroegste ingaat vanaf 27.9.90 en wat de vierde beklagde betreft vanaf 29.1.93.

Veroordeelt wegens de telastleggingen zoals weerhouden : |

1/ tot een geldboete van tweeduizend frank te verhogen met 1990 opdecimen, hetzij vierhonderdduizend frank of een vervangende gevangenisstraf van drie maanden.

2/ ieder tot een geldboete van honderd frank, te verhogen met 1990 opdecimen, hetzij twintigduizend frank of een vervangende gevangenisstraf van tien dagen.

Aangezien de straf tegen de veroordeelden

uitgesproken de vijf jaar gevangenzitting niet overtreft; zij voorafgaandelijk niet verwezen zijn geweest voor criminele of hoofdgevangenisstraf van meer dan twaalf maanden; de uitgesproken straf een voldoende waarschuwing zal zijn om het plegen van andere wanbedrijven te voorkomen;

Beveelt dat de tenuitvoerlegging van bovenstaande veroordeling in hoofde van zal uitgesteld worden voor de duur van DRIE JAAR; indien deze veroordeelden gedurende dit tijdbestek geen nieuwe veroordeling tot een criminele straf of tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan twee maanden, zonder uitstel; oplopen.

Veroordeelt hen solidair verder tot de gerechtskosten begroot op 3019 frank.

Verwijst de veroordeelden tot het betalen van elk een vergoeding van duizend frank ingevolge artikel 1 K.B. 23.12.1993. wijziging art. 1 K.B. 29.07.1992. wijziging art. 91 K.B. 28.12.1950 van het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken.

Verplicht hen bovendien overeenkomstig artikel 29 van de Wet van 01.08.1985 houdende fiscale en andere bepalingen, gewijzigd bij art. 3 van de Programmawet van 24.12.1993 elk éénmaal een bedrag van tien frank te verhogen met 1990 opdecimen, hetzij elk tweeduizend frank te betalen bij wijze van bijdrage tot financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden.

Zegt voor recht dat het schrijven dd. 27.7.1992 van de gevolmachtigde ambtenaar aan het Openbaar Ministerie geen herstelvordering is in de zin van een wettelijke herstelvordering strekkende tot herstel in de oorspronkelijke toestand.

Zegt minstens voor recht dat voornoemde vordering zelfs indien deze een herstelvordering in de zin van de wet zou zijn, quod non, evenals de van dezelfde overheid uitgaande herstelvordering in natura dd. 2.8.1995 zoals beperkt tot de heraangelegde parking bij toepassing van art. 159 van de grondwet voor onbestaande moeten gehouden worden.

Zegt tevens voor recht dat de herstelvordering in natura van het College van Burgemeester en Schepenen dd. 10.6.1992 als kennelijk onredelijk en bij toepassing van art. 159 van de grondwet voor onbestaande dient te worden gehouden.

Op burgerlijk gebied

Verklaart de vordering van vertegenwoordigd door
haar College van Burgemeester en Schepenen, in haar hoedanigheid van
burgerlijke partij ontvankelijk, doch verklaart deze slechts ten dele gegrond.

Veroordeelt

om te betalen aan de burgerlijke partij
vertegenwoordigd door haar College van Burgemeester en Schepenen, de
som van één frank morele schadevergoeding en de kosten.

Wijst de vordering van burgerlijke partij

vertegenwoordigd door haar College van Burgemeester en Schepenen tot
herstel in natura en de vordering tot 1 frank materiële schade af als
ongegrond.

* * *

**Tegen dit vonnis werd hoger beroep aangetekend op 20 februari 1998
door de beklagden, door de Procureur des Konings en door de
burgerlijke partij;**

* * *

**Bij (tussen)arrest van deze kamer van het Hof van 15 februari 2002,
rechtdoende op tegenspraak, werd als volgt beslist:**

Verklaart het incidenteel beroep van de vier beklagden zonder voorwerp.
Verklaart de principale hogere beroepen toelaatbaar en vooraleer er ten
gronde over te beslissen:

Beveelt de heropening van de debatten teneinde:

- de partijen toe te laten desgewenst hun verdediging voor te dragen en
tegenspraak te voeren met betrekking tot een eventuele aanpassing van
de kwalificatie van de telastleggingen zoals onder 3 vermeld;

3. *"Beklaagd van: te*

Op het perceel gelegen te

ten kadaster gekend onder

*Als daders, om het wanbedrijf te hebben uitgevoerd of aan de uitvoering ervan
rechtstreeks te hebben medegewerkt, of om door enige daad tot de uitvoering
zodanige hulp te hebben verleend dat het wanbedrijf zonder hun bijstand niet had
kunnen worden gepleegd, of om door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van
gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden, het wanbedrijf
rechtstreeks te hebben uitgelokt:*

- A. *Bij inbreuk op artikel 44 § 1-1°, strafbaar gesteld door de artikelen 64, 1°, 2° en 5°
lid, en 65 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke
ordering en van de stedenbouw (B.S. 12.04.1962), door het uitvoeren van werken,
het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendommen of hoe
dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen
van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen,
vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van
voormelde wet, namelijk door zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke
vergunning van het college van burgemeester en schepenen te hebben gebouwd,
een grond gebruikt voor het plaatsen van één of meer vaste inrichtingen, te*

hebben afgebroken, herbouwd of een bestaande woning te hebben verbouwd (instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd), meer bepaald:

1. **de eerste en de tweede:**
in de periode van 1 januari 1983 tot en met 31 december 1984:
een landhuis en zwembad gedeeltelijk te hebben omgebouwd tot restaurant
 2. **de eerste en de tweede:**
in de periode van 1 januari 1985 tot en met 31 december 1990
een parking met steenslag te hebben aangelegd in natuurgebied op het perceel op het kadaster gekend onder
 3. **de eerste, de tweede, de derde en de vierde:**
in de periode van 6 mei 1995 tot en met 10 mei 1995
de parking als bedoeld onder A.2 te hebben heraangelegd met betonklinkers op een onderlaag van zand vermengd met cement
 4. **de eerste en de tweede:**
in de periode van 1 januari 1988 tot een niet nader te bepalen datum in 1988
een restaurant met bar en kelder te hebben gebouwd in landbouwgebied
 5. **de eerste, de tweede en de derde:**
in de periode van 1 november 1990 tot en met 30 juni 1991
een feestzaal en restaurant te hebben gebouwd in landbouwgebied
 6. **de eerste en de tweede:**
in de periode van 1 januari 1985 tot en met 10 mei 1995
de onder A.1 vermelde toestand te hebben in stand gehouden
 7. **de derde:**
in de periode van 27 september 1990 tot en met 10 mei 1995
de onder A.1 vermelde toestand te hebben in stand gehouden
 8. **de vierde:**
in de periode van 29 januari 1993 tot en met 10 mei 1995
de onder A.1 vermelde toestand te hebben in stand gehouden
 9. **de eerste, de tweede en de derde:**
in de periode van 1 januari 1991 tot en met 5 mei 1995
de onder A.2 vermelde toestand te hebben in stand gehouden
 10. **de vierde:**
in de periode van 29 januari 1993 tot en met 5 mei 1995
de onder A.2 vermelde toestand te hebben in stand gehouden
 11. **de eerste en de tweede:**
in de periode vanaf een niet nader te bepalen datum in 1988 tot en met 10 mei 1995
de onder A.4 vermelde toestand te hebben in stand gehouden
 12. **de derde:**
in de periode van 27 september 1990 tot en met 10 mei 1995
de onder A.4 vermelde toestand te hebben in stand gehouden
 13. **de vierde:**
in de periode van 29 januari 1993 tot en met 10 mei 1995
de onder A.4 vermelde toestand te hebben in stand gehouden
 14. **de eerste, de tweede en de derde:**
in de periode van 1 juli 1991 tot en met 10 mei 1995
de onder A.5 vermelde toestand te hebben in stand gehouden
 15. **de vierde:**
in de periode van 29 januari 1993 tot en met 10 mei 1995
de onder A.5 vermelde toestand te hebben in stand gehouden
- B. Bij inbreuk op artikel 44 § 1-2°, strafbaar gesteld door de artikelen 64, 1°, 2° en 5° lid, en 65 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw (B.S. 12.04.1962), door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendommen of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet, namelijk door zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen het reliëf van de bodem aanmerkelijk te hebben gewijzigd, meer bepaald:
1. **de eerste en de tweede:**

*in de periode van 29 november 1965 tot 31 december 1966
een vijver te hebben uitgegraven in een bestaande weide*

2. **de eerste en de tweede:**

*in de periode van 1 januari 1967 tot en met 10 mei 1995
de onder B.1 vermelde toestand te hebben in stand gehouden*

3. **de derde:**

*in de periode van 27 september 1990 tot en met 10 mei 1995
de onder B.1 vermelde toestand te hebben in stand gehouden*

4. **de vierde:**

*in de periode van 29 januari 1993 tot en met 10 mei 1995
de onder B.1 vermelde toestand te hebben in stand gehouden."*

- het Openbaar Ministerie toe te laten over te gaan of te doen overgaan tot de uitvoering van de onder punt 2 omschreven bijkomende onderzoeksverrichtingen.

"2. Bij beschikking van 9 februari 1996 van de Raadkamer bij de rechtbank van eerste aanleg te Kortrijk werden de vier beklaagden naar de correctionele rechtbank verwezen wegens inbreuken op de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw, meer bepaald met betrekking tot het aanleggen en in stand houden van een vijver, het omvormen van een landhuis en zwembad in restaurant en het in stand houden van die toestand, het aanleggen en in stand houden van een parking en het bouwen en in stand houden van een feestzaal en restaurant, wat de eerste en de tweede beklaagde betreft in de periode van 1 januari 1964 tot en met 10 mei 1995, wat de derde beklaagde betreft in de periode van 12 september 1984 tot en met 10 mei 1995 en wat de vierde beklaagde betreft in de periode van 4 maart 1986 tot en met 10 mei 1995.

Gezien de in de verwijzingsbeschikking weerhouden data voor de aan elk van de vier beklaagden ten laste gelegde feiten, in acht genomen de gegevens van het strafdossier, al te ruim werden genomen en niet laten blijken van grote nauwkeurigheid en gezien de ten laste gelegde inbreuken op artikel 44 § 1-1° enerzijds en op artikel 44 § 1-2° anderzijds niet werden geventileerd, werden er door het Openbaar Ministerie ter terechtzitting van het Hof van 29 november 2001 besluiten neergelegd waarin aanpassingen aan de kwalificaties werden voorgesteld.

De beklaagden hebben zich op deze voorgestelde aanpassingen kunnen verdedigen.

Het Hof is evenwel van oordeel dat rekening houdende met de gegevens van het strafdossier voor sommige telastleggingen een nadere precisering van de geïncrimineerde periode dan deze zoals weerhouden in de verwijzingsbeschikking en dan deze zoals voorgesteld door het Openbaar Ministerie, kan overwogen worden. Zo blijkt dat de eerste beklaagde de grond waarop de aan beklaagden ten laste gelegde feiten werden begaan, heeft aangekocht op 29 november 1965, wat toelaat te veronderstellen dat de vijver niet vóór die datum werd uitgegraven.

Verder overweegt het Hof de telastleggingen van het omvormen van landhuis en zwembad in restaurant en het bouwen en in stand houden van een feestzaal en restaurant, rekening houdende met de gegevens van het strafdossier, nader op te splitsen zoals hierna bepaald.

Uit een brief gericht aan substituut procureur des Konings ondertekend door eerste beklaagde en gedateerd 24 mei 1993, en de eraan gehechte bijlagen "grondplan actueel" en "grondplan gronden en vijver" (zie stuk 6/48-49-54-55 van het strafdossier) blijkt immers, voor zover deze stukken een juiste weergave zijn van de feitelijke toestand, dat in 1984 een feestzaal (banketzaal met keuken) werd "tot stand gebracht" die in 1985 in gebruik werd genomen en dat in 1988 een restaurant met bar en kelder werd "tot stand gebracht" dat in hetzelfde jaar werd in gebruik genomen. Uit vergelijking met het "grondplan gronden en vijver" dat de toestand op 1 januari 1977 zou moeten weergeven zou kunnen blijken dat de in 1985 in gebruik genomen banketzaal met keuken toen reeds, zij het eventueel slechts gedeeltelijk en zij het oorspronkelijk

niet met die bestemming, deel uitmaakte van het in 1966 opgetrokken landhuis en in 1972 opgetrokken overdekt zwembad en dat het in 1988 in gebruik genomen restaurant schijnbaar toen nog geen deel uitmaakte van de in 1966 en 1972 opgetrokken gebouwen.

Daartegenover staat dan dat in het proces-verbaal van plaatsopneming van 12 september 1996 (zie stuk 50 van het strafdossier) wordt gerelateerd, zonder dat wordt verduidelijkt wie zulks heeft medegedeeld of waaruit zulks blijkt: "... Voor deze oppervlakte liggen twee andere zalen, palende aan de feestzaal, werden respectievelijk gebouwd in '90 en in '88 (beide niet vergund). Het zwembad werd overdekt met een houten vloer en is de start geweest van het restaurant in '83."

Teneinde meer duidelijkheid te bekomen over de beweerde omvorming van landhuis en zwembad in restaurant (over welke oppervlakte gaat dit en welk precies deel van de huidige bebouwing betreft dit) en over wat er daarnaast precies nog werd bijgebouwd tussen deze beweerde omvorming en de bouw van de feestzaal en restaurant in de periode van 1 november 1990 tot en met 30 juni 1991, komt het, gezien de omschrijving van de feiten in de verwijzingsbeschikking en de voorgestelde aanpassingen van de kwalificaties, aangewezen voor het Openbaar Ministerie te verzoeken terzake bijkomende onderzoeksverrichtingen uit te voeren of te laten uitvoeren.

Wat het aanleggen en in stand houden van een parking betreft merkt het Hof op dat er in het strafdossier sprake is van twee parkings. Er is enerzijds de parking die werd aangelegd op het perceel nr. _____ anderzijds de parking op het perceel nr. _____. Het perceel nr. _____ betreft het stuk grond dat door de eerste beklaagde _____ op 24 september 1990 werd gekocht van _____

Dit perceel was voorheen gekend ten kadaster onder _____ en deel van _____. Door de verkoop gebeurde er een splitsing van perceel nr. _____ en door de samenvoeging van het verkochte deel van perceel nr. _____ met perceel nr. _____ gebeurde er een henummering in _____

Gelet op de verwijzingsbeschikking waarin geen sprake is van perceel nr. _____ dient aangenomen dat door het Openbaar Ministerie, zij het om voor het Hof onbekende redenen, tegen de beklaagden geen vervolging beoogd werd voor de parking aangelegd op perceel nr. _____. De vervolging heeft derhalve enkel betrekking op de parking die werd aangelegd en later heraanlegd op perceel nr. _____

Met betrekking tot die parking stelt _____ dat die tussen de jaren 1985 – 1990 werd aangelegd om vervolgens in mei 1995 te worden heraanlegd. De eerste beklaagde _____ verklaarde op 10 mei 1995 met betrekking tot die parking dat zij reeds in 1988 werd aangelegd met steenslag.

Wat het uitgraven en in stand houden van een vijver betreft merkt het Hof op dat naast de vaststelling reeds hierboven uiteengezet met betrekking tot het tijdstip waarop de vijver zou kunnen aangelegd zijn – en het Openbaar Ministerie weerhoudt in haar aanpassing van de kwalificatie ook het nadien vergroten van de vijver en dit tot 31 december 1990 –, er geen onderzoek gedaan werd naar de precieze oppervlakte en diepte van de vijver en naar de staat van de beplanting rondom de gehele vijver.

In het proces-verbaal van plaatsopneming van 12 september 1996 (zie stuk 50 van het strafdossier) wordt gerelateerd dat "de diepte van de vijver varieert van 1,60 m tot 1,80 m, met gemiddelde van 1,30 m".

Het is het Hof niet duidelijk hoe een van 1,60 m tot 1,80 m variërende diepte een gemiddelde diepte van 1,30 m geeft. Evenmin blijkt op welke wijze bij de plaatsopneming deze diepte werd vastgesteld.

Beklaagden houden in voor het Hof neergelegde besluiten voor dat "het uitgesloten is dat destijds over het ganse vijveroppervlak een opgraving van minstens 50 cm zou zijn gebeurd."

Teneinde ook hier over een en ander uitsluitsel te krijgen, is het aangewezen het Openbaar Ministerie te verzoeken ter plaatse te doen overgaan tot de nuttige vaststellingen met betrekking tot de (gemiddelde) diepte en de oppervlakte van de vijver en de staat van de beplanting rondom de gehele vijver."

Verzendt de zaak hiertoe voor behandeling na heropening der debatten naar de terechtzitting van vrijdag 24 mei 2002 om 9.00 uur.

Reserveert de beslissing over de kosten.

*

*

*

Bij (tussen)arrest van deze kamer van het Hof van 26 september 2003, rechtdoende op tegenspraak, werd als volgt beslist:

Vooraleer verder uitspraak te doen over de strafvordering, de herstellvordering van de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur en zijn vordering tot verbeurte van een dwangsom:

heropent de debatten,

zendt de zaak naar de terechtzitting van vrijdag 5 maart 2004 te 9 uur, teneinde partijen toe te laten standpunt te nemen nopens de eventuele invloed van de door het decreet van 4 juni 2003 gewijzigde regelgeving op het lot van de strafvordering, de herstellvordering en de erop geënte vordering tot verbeurte van een dwangsom,

reserveert de beslissing over de kosten.

*

*

*

Bij (tussen)arrest van deze kamer van het Hof van 7 januari 2005, rechtdoende op tegenspraak, werd na navolgende overweging

"Raadsheer die als één van de drie raadsheren aan de debatten heeft deelgenomen werd tijdens het beraad bij beslissing van de Kamer van Volksvertegenwoordigers van 28 oktober 2004 benoemd tot Ondervoorzitter van de Commissie voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer, zodat hij niet langer aan het beraad kan deelnemen."

als volgt beslist:

Vooraleer verder uitspraak te doen over de strafvordering, de herstellvordering van de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur en zijn vordering tot verbeurte van een dwangsom en de vordering van de burgerlijke partij:

heropent de debatten,

zendt de zaak naar de terechtzitting van vrijdag 4 februari 2005 om 9 uur,

reserveert de beslissing over de kosten.

*

*

*

Het Hof hoorde op de openbare terechtzitting in het Nederlands:

de beklaagden in hun middelen van verdediging in persoon wat eerste, tweede en derde beklagde betreft en allen bijgestaan door mr. advocaat aan de balie te en mr. advocaat aan de balie te

het Openbaar Ministerie in zijn vordering bij monde van Advocaat-generaal,

de burgerlijke partij in haar eisen bij monde van mr. advocaat aan de balie te

de herstellende overheid, de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur, in haar middelen van verdediging bij monde van mr. loco mr. beiden advocaat aan de balie te

*

*

*

1. De zaak werd op de terechtzitting van het Hof van 4 februari 2005 in haar geheel hernomen voor de gewijzigde samenstelling van de zetel.

2. Het Hof dient nog ten gronde te beslissen over de hogere beroepen van het Openbaar Ministerie, van de burgerlijke partij en van de vier beklaagden tegen het vonnis van de correctionele rechtbank te Kortrijk van 6 februari 1998. Deze werden reeds eerder bij tussenarrest van 15 februari 2002 ontvankelijk verklaard. Bij zelfde tussenarrest werd het incidenteel beroep van de vier beklaagden zonder voorwerp verklaard.

3.1. In het tussenarrest van 15 februari 2002 werd aan de partijen een eventuele aanpassing van de kwalificatie van de telastleggingen ter kennis gebracht en werd voorbehoud gemaakt voor latere eventuele verdere verfijningen van de kwalificaties afhankelijk van de resultaten van het bij zelfde tussenarrest gevraagde aanvullend onderzoek.

Uit dit aanvullend onderzoek, waarover partijen tegenspraak hebben gevoerd, is gebleken dat:

- het gedeeltelijk ombouwen van een landhuis en zwembad tot restaurant uitgevoerd werd in de periode van 1 augustus 1984 tot 11 november 1984 in plaats van in de periode van 1 januari 1983 tot en met 31 december 1984;
- het aanleggen van een parking met steenslag in natuurgebied op het perceel op het kadaster gekend onder eveneens uitgevoerd werd in de periode van 1 augustus 1984 tot 11 november 1984 in plaats van in de periode van 1 januari 1985 tot en met 31 december 1990;
- het uitgraven van de vijver in een bestaande weide uitgevoerd werd in de periode van 1 januari 1966 tot en met 31 januari 1966.

3.2. De beklaagden stellen dat de in het tussenarrest voorgestelde aangepaste telastleggingen A.4, A.11, A.12 en A.13 feitelijke gedragingen betreft *"waarvan zelfs nooit eerder in het dossier sprake is geweest"* en waarvoor het Hof *"niet regelmatig is gediërd"*. De omschrijving van de telastleggingen A.4, A.11, A.12 en A.13 heeft volgens de beklaagden niets meer te maken met een precisering in de tijd van reeds aanhangig gemaakte feiten en slaat op andere feiten.

Gezien in de omschrijving van de in de beschikking tot verwijzing van 9 februari 1996 van de Raadkamer bij de rechtbank van eerste aanleg te Kortrijk aan de beklaagden te last gelegde feiten onder de punten a, b, c en d geen sprake is van *"een restaurant met bar en kelder te hebben gebouwd in landbouwgebied"* en gezien uit het verder onderzoek, uitgevoerd op verzoek van het Hof, is gebleken dat deze werken en handelingen zowel in tijd als precieze plaats op het terrein duidelijk te onderscheiden zijn van de werken en handelingen bedoeld onder b, namelijk de omvorming van

landhuis en zwembad in restaurant, en onder d, nameijk een reestzaak en restaurant in landbouwgebied, treedt het Hof de stelling van de verdediging bij dat de feiten omschreven in de telastleggingen A.4, A.11, A.12 en A.13 niet dezelfde zijn als of niet begrepen zijn in de feiten die er in de beschikking tot verwijzing aan ten grondslag liggen. Deze bijkomende telastleggingen kunnen dan ook niet voor het eerst in graad van beroep aan de beklaagden te last worden gelegd.

3.3. De telastleggingen, zoals omschreven in de beschikking tot verwijzing, dienen dan ook, gelet op hetgeen werd gesteld in het tussenarrest van 15 februari 2002 en hiervoor onder de randnummers 3.1 en 3.2, te worden aangepast als volgt:

"te

*Op het perceel gelegen te
onder*

ten kadaster gekend

Als daders, om het wanbedrijf te hebben uitgevoerd of aan de uitvoering ervan rechtstreeks te hebben medegewerkt, of om door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp te hebben verleend dat het wanbedrijf zonder hun bijstand niet had kunnen worden gepleegd, of om door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden, het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgelokt:

A. Bij inbreuk op artikel 44 § 1-1°, strafbaar gesteld door de artikelen 64, 1°, 2° en 5° lid, en 65 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw (B.S. 12.04.1962), door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendommen of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet, namelijk door zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen te hebben gebouwd, een grond gebruikt voor het plaatsen van één of meer vaste inrichtingen, te hebben afgebroken, herbouwd of een bestaande woning te hebben verbouwd (instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd), meer bepaald:

1. de eerste en de tweede:

*in de periode van 1 augustus 1984 tot 11 november 1984
een landhuis en zwembad gedeeltelijk te hebben omgebouwd tot
restaurant*

2. de eerste en de tweede:

*in de periode van 1 augustus 1984 tot 11 november 1984
een parking met steenslag te hebben aangelegd in natuurgebied op het
perceel op het kadaster gekend onder*

3. de eerste, de tweede, de derde en de vierde:

*in de periode van 6 mei 1995 tot en met 10 mei 1995
de parking als bedoeld onder A.2 te hebben heraangelegd met
betonklinkers op een onderlaag van zand vermengd met cement*

4. de eerste, de tweede en de derde:

*in de periode van 1 november 1990 tot en met 30 juni 1991
een feestzaal en restaurant te hebben gebouwd in landbouwgebied*

5. de eerste en de tweede:

*in de periode van 11 november 1984 tot en met 10 mei 1995
de onder A.1 vermelde toestand te hebben in stand gehouden*

6. de derde:

*in de periode van 27 september 1990 tot en met 10 mei 1995
de onder A.1 vermelde toestand te hebben in stand gehouden*

7. de vierde:

*in de periode van 29 januari 1993 tot en met 10 mei 1995
de onder A.1 vermelde toestand te hebben in stand gehouden*

8. de eerste en de tweede:

*in de periode van 11 november 1984 tot en met 5 mei 1995
de onder A.2 vermelde toestand te hebben in stand gehouden*

9. de derde:

*in de periode van 27 september 1990 tot en met 5 mei 1995
de onder A.2 vermelde toestand te hebben in stand gehouden*

10. de vierde:

*in de periode van 29 januari 1993 tot en met 5 mei 1995
de onder A.2 vermelde toestand te hebben in stand gehouden*

11. de eerste, de tweede en de derde:

*in de periode van 1 juli 1991 tot en met 10 mei 1995
de onder A.4 vermelde toestand te hebben in stand gehouden*

12. de vierde:

*in de periode van 29 januari 1993 tot en met 10 mei 1995
de onder A.4 vermelde toestand te hebben in stand gehouden*

B. Bij inbreuk op artikel 44 § 1-2°, strafbaar gesteld door de artikelen 64, 1°, 2° en 5° lid, en 65 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw (B.S. 12.04.1962), door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendommen of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet, namelijk door zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen het reliëf van de bodem aanmerkelijk te hebben gewijzigd, meer bepaald:

1. de eerste en de tweede:

in de periode van 1 januari 1966 tot en met 31 januari 1966 een vijver te hebben uitgegraven in een bestaande weide

2. de eerste en de tweede:

in de periode van 1 februari 1966 tot en met 10 mei 1995 de onder B.1 vermelde toestand te hebben in stand gehouden

3. de derde:

in de periode van 27 september 1990 tot en met 10 mei 1995 de onder B.1 vermelde toestand te hebben in stand gehouden

4. de vierde:

in de periode van 29 januari 1993 tot en met 10 mei 1995 de onder B.1 vermelde toestand te hebben in stand gehouden."

De aldus aangepaste telastleggingen hebben wel betrekking op dezelfde feiten als diegene die er in de beschikking tot verwijzing aan ten grondslag liggen of zijn er minstens in begrepen.

4. Zoals aan de beklaagden werd gesignaleerd maken de te last gelegde feiten omschreven onder A en B vanaf 1 mei 2000 een inbreuk uit op resp. artikel 99 § 1.1° en 99 § 1.4°, strafbaar gesteld door de artikelen 146 eerste lid 1°, 147 en 149 van het Decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999 (B.S. 8 juni 1999), zoals gewijzigd bij decreten van 28 september 1999 (B.S. 30 september 1999), 26 april 2000 (B.S. 29 april 2000), 13 juli 2001 (B.S. 3 augustus 2001), 8 maart 2002 (B.S. 23 maart 2002), 19 juli 2002 (B.S. 26 oktober 2002), 4 juni 2003 (B.S. 22 augustus 2003) en 21 november 2003 (B.S. 29 januari 2004), hierna genoemd DORO.

5.1. Het Hof dient na te gaan of voor de onder de aangepaste telastleggingen A.5 tot en met A.12 en B.2 tot en met B.4 te last gelegde misdrijven de strafsanctie voor het instandhouden nog steeds geldt.

5.2. Bij de behandeling van de zaak ter terechtzitting van dit Hof op 4 februari 2005 kon tegenspraak worden gevoerd over het door het Arbitragehof op 19 januari 2005 gevelde arrest nr. waarbij het de woorden “, voorzover ze geen onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder veroorzaken voor de omwonenden of voorzover ze geen ernstige inbreuk vormen op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg” in artikel 146 derde lid DORO, zoals toegevoegd bij artikel 7 van het decreet van het Vlaamse Gewest van 4 juni 2003, vernietigt. Dit heeft voor gevolg dat de strafsanctie voor het onder A.5 tot en met A.12 en B.2 tot en met B.4 te last gelegde instandhouden thans nog slechts geldt voor zover de in de telastleggingen A.1, A.2, A.4 en B.1 genoemde handelingen of werken gelegen zijn in een ruimtelijk kwetsbaar gebied. Ingevolge artikel 2 lid 2 van het Strafwetboek dient immers van deze mildere strafwet ter zake toepassing te worden gemaakt.

5.3. De handelingen waarop de aangepaste telastleggingen A.1 en A.4 betrekking hebben, zijn volgens het gewestplan vastgesteld bij Koninklijk Besluit van 4 november 1977, gelegen in (niet landschappelijk waardevol) agrarisch gebied, zijnde een gebied dat in artikel 146, 4° lid DORO niet als ruimtelijk kwetsbaar gebied wordt aangezien. Het onder de telastleggingen A.5, A.6, A.7, A.11 en A.12 te last gelegde misdrijf van instandhouden is *in casu* niet langer strafbaar; de erop betrekking hebbende strafvordering is niet (langer) ontvankelijk.

5.4. De handelingen waarop de aangepaste telastlegging A.2 betrekking heeft, zijn volgens het gewestplan vastgesteld bij Koninklijk Besluit van 4 november 1977, gelegen in natuurgebied, dat krachtens artikel 146, 4° lid DORO een ruimtelijk kwetsbaar gebied is. De te last gelegde misdrijven van instandhouden omschreven onder de telastleggingen A.8, A.9 en A.10 zijn, voor zover bewezen, *in casu* nog steeds strafbaar.

5.5. De handelingen waarop de aangepaste telastlegging B.1 betrekking heeft, zijn thans volgens het gewestplan vastgesteld bij Koninklijk Besluit van 4 november 1977, weliswaar gelegen in natuurgebied, zijnde ruimtelijk kwetsbaar gebied, maar waren dit niet in de periode van 1 februari 1966, tijdstip waarop het instandhouden van de te last gelegde wederrechtelijk uitgevoerde reliëfwijziging een aanvang nam, tot 4 november 1977. Ingevolge de terugwerkende kracht van de mildere strafwet dient aldus vastgesteld dat in de periode van 1 februari 1966 tot 4 november 1977 het instandhouden van de te last gelegde aanmerkelijke reliëfwijziging niet strafbaar is. Door de enkele omstandigheid dat de site, waarop de te last gelegde aanmerkelijke reliëfwijziging werd uitgevoerd, op 4 november 1977 werd ingekleurd als natuurgebied ontstaat er geen strafbaar instandhoudingsmisdrijf. Strafbaar is het instandhouden van een bouwovertreiding, wanneer (en tot zolang) het perceel waarop de bouwovertreiding werd begaan, deel maakt van een kwetsbaar gebied op het ogenblik dat de (oorspronkelijke) overtreiding werd begaan (of in de

toekomst zal worden begaan) (Boes, M., Verjaring van stedenbouwmisdrijven, R.W. 2003 – 2004, 601 e.v.).

Het onder de aangepaste telastleggingen B.2, B.3 en B.4 te last gelegde misdrijf van instandhouden is *in casu* dan ook niet langer strafbaar; de erop betrekking hebbende strafvordering is niet (langer) ontvankelijk.

6. De voor de strafrechter gestelde herstellvordering van de toenmalige gemachtigde ambtenaar, krachtens artikel 198 DORO van rechtswege verder gezet door de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur, en van het college van burgemeester en schepenen van telkens met inbegrip van de erop geënte vordering tot verbeurte van een dwangsom, is in de mate dat zij is gesteund op de misdrijven omschreven onder de telastleggingen A.5, A.6, A.7, A.11, A.12, B.2, B.3 en B.4 eveneens niet (langer) ontvankelijk.

De herstelmaatregel is weliswaar geen straf maar is afhankelijk van de vaststelling door het Hof van een misdrijf en als zodanig verbonden met de strafvordering. Hoewel de maatregel een burgerrechtelijk karakter heeft valt hij binnen het concept van teruggave dat wordt aangewend in artikel 44 van het Strafwetboek; de teruggave is een met de strafsanctie, die het Hof niet meer kan uitspreken, onlosmakelijk verbonden accessorium.

7.1. Voor zover bewezen, zijn de feiten die aan de telastleggingen A.1, A.2, A.3, A.4, A.8, A.9, A.10 en B.1 ten grondslag liggen, in hoofde van de onderscheiden beklaagden aan wie ze resp. te last worden gelegd de opeenvolgende en voortgezette uitvoering van eenzelfde misdadig opzet, onderling verbonden door eenheid van doel en verwezenlijking, zodat de verjaring van de strafvordering pas ingaat vanaf het laatste bewezen verklaard strafbare feit, zulks op voorwaarde dat elk van de vroegere feiten van het daaropvolgend feit niet gescheiden is, behoudens stuiting of schorsing van de verjaring, door een langere termijn dan de verjaringstermijn. Krachtens het beginsel dat een nieuwe wet onmiddellijk effect sorteert, moet artikel 25 van de Programmawet van 24 december 1993, in werking getreden op 31 december 1993, dat artikel 21, 1^e lid van de Voorafgaande Titel van het Wetboek van strafvordering wijzigt waardoor de verjaringstermijn van de strafvordering voor wanbedrijven werd verlengd van drie jaar naar vijf jaar, worden toegepast op alle strafvorderingen die nog niet waren verjaard op 31 december 1993. Een reeds vervallen strafvordering kan evenwel niet herleven door de inwerkingtreding van een nieuwe wet met een langere verjaringstermijn.

7.2. Volgens de gegevens van het gerechtelijk onderzoek en het aanvullend onderzoek uitgevoerd op vraag van het Hof blijkt dat de vijver waarvan sprake in de aangepaste telastlegging B.1 werd uitgegraven in de periode van 1 januari 1966 tot en met 31 januari 1966, dit is meer dan drie jaar vóór de feiten omschreven in de aangepaste telastleggingen A.1 en A.2 terwijl de eerste vaststellingen pas geschieden bij aanvankelijk proces-verbaal van 27 mei 1991 van de Politie De strafvordering voor de telastlegging B.1 is derhalve verjaard.

7.3. De herstellvordering van de toenmalige gemachtigde ambtenaar, krachtens artikel 198 DORO van rechtswege verder gezet door de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur, en van het college van burgemeester en schepenen van _____ telkens met inbegrip van de erop geënte vordering tot verbeurte van een dwangsom, werd bij de strafrechter ingeleid op datum van de beschikking tot verwijzing, dit is op 9 februari 1996, tijdstip waarop de strafvordering voor de aangepaste telastlegging B.1 reeds was verjaard, zodat het Hof geen rechtsmacht heeft om te oordelen over deze tot de strafvordering behorende doch burgerrechtelijk van aard zijnde vordering in de mate dat zij is gesteund op het misdrijf omschreven in de aangepaste telastlegging B.1.

7.4. De termijn van verjaring voor het geheel van de feiten omschreven onder de aangepaste telastleggingen A.1, A.2, A.3, A.4, A.8, A.9 en A.10 begint, voor zover al deze telastleggingen bewezen zijn, slechts te lopen vanaf 10 mei 1995, datum waarop door de politie van _____ werd vastgesteld dat de parking op perceel _____ werd heraangelegd met betonklinkers op een laag van zand vermengd met cement en dat de werken bij hun vaststelling quasi beëindigd waren.

Ingevolge artikel 33 van de Programmawet van 5 augustus 2003, dat artikel 5.2 van de wet van 16 juli 2002 tot wijziging van verschillende bepalingen teneinde inzonderheid de verjaringstermijnen voor de niet-correctionaliseerbare misdaden te verlengen, wijzigt, blijft de schorsing van de verjaring van de strafvordering op grond van het artikel 24 van de Voorafgaande Titel van het Wetboek van Strafvordering zoals het werd vervangen door artikel 3 van de wet van 11 december 1998 tot wijziging, wat de verjaring van de strafvordering betreft, van de Voorafgaande Titel van het Wetboek van Strafvordering, van toepassing op de misdrijven gepleegd vóór 2 september 2003.

De verjaring van de strafvordering werd wat de aangepaste telastleggingen A.1, A.2, A.3, A.4, A.8, A.9 en A.10 betreft geschorst vanaf 16 december 1998 tot 15 september 2000 (niet alleen het Openbaar Ministerie maar ook de vier beklaagden hebben immers hoger beroep ingesteld tegen het vonnis van 6 februari 1998) en vanaf 15 september 2000, datum waarop de strafvordering bij het Hof van beroep werd ingeleid, tot 15 september 2001. Gelet op deze periodes van schorsing werd de verjaringstermijn nog tijdig en regelmatig gestuit door een daad van onderzoek of vervolging, o.m. op 10 april 2002 door de opdracht van de procureur-generaal aan de korpschef van de Politiezone _____ om tal van verdere onderzoeksverrichtingen uit te voeren.

Dit brengt mee dat de strafvordering tegen de vier beklaagden voor deze telastleggingen, voor zover zij alle bewezen zijn, niet vervallen is door verjaring.

7.5. De aangepaste telastleggingen A.2, A.8, A.9 en A.10 zijn gelet op de gegevens van het gerechtelijk onderzoek en het onderzoek ter terechtzitting van het Hof niet bewezen. De gegevens van het strafdossier laten niet toe te stellen dat de in de telastlegging A.2 beoogde werken ten tijde van die werken "het gebruiken van een grond voor het plaatsen van een of meer vaste inrichtingen" uitmaakten, waarvoor op grond van het

toen geldende artikel 44 § 1.1° van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw een voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning was vereist. Het blijkt niet dat de grond eerst werd uitgegraven tot een zekere diepte en de afgegraven grond werd vervangen door steenafval waarop vervolgens steenslag werd aangebracht. Het blijkt niet dat er rond de parking eventueel een betonnen weggoot met boordsteen was aangelegd en of de onderscheiden parkeerplaatsen waren afgebakend door betonnen boordstenen. Het blijkt evenmin dat door het aanbrengen van de steenslag het reliëf van de bodem aanmerkelijk werd gewijzigd gezien zelfs de dikte van de laag steenslag die werd aangebracht niet gekend is.

De omstandigheid dat de aanleg van een verharding thans onder gelding van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening altijd vergunningsplichtig is doordat artikel 99 § 1, tweede lid, uitdrukkelijk vermeldt dat onder "bouwen en plaatsen van vaste inrichtingen" ook wordt verstaan "het aanbrengen van verhardingen" en dat bovendien ook het gewoonlijke gebruik, de aanleg of de inrichting van een grond voor het parkeren van voertuigen, wagens of aanhangwagens als zodanig vergunningsplichtig werd gemaakt (artikel 99 § 1, eerste lid, 5°, b DORO), brengt niet mee dat in de periode waarop de aangepaste telastlegging A.2 betrekking heeft elke verharding of elke aanleg of inrichting van een grond voor het parkeren van voertuigen vergunningsplichtig was.

7.6. De herstellvordering van de toenmalige gemachtigde ambtenaar, krachtens artikel 198 DORO van rechtswege verder gezet door de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur, en van het college van burgemeester en schepenen van _____ dient in de mate dat zij is gesteund op de niet bewezen misdrijven omschreven onder de aangepaste telastleggingen A.2, A.8, A.9 en A.10 zonder gevolg te worden gelaten en de erop geënte vordering tot verbeurte van een dwangsom dient zonder voorwerp te worden verklaard.

7.7. Ingevolge de vrijspraak van de eerste en de tweede beklaagde voor de telastleggingen A.2 en A.8, van de derde beklaagde voor de telastlegging A.9 en van de vierde beklaagde voor de telastlegging A.10 dient het Hof opnieuw te onderzoeken of de strafvordering voor de telastleggingen A.1 en A.4 niet is verjaard.

Volgens de gegevens van het gerechtelijk onderzoek en het aanvullend onderzoek uitgevoerd op vraag van het Hof blijkt dat het gedeeltelijk ombouwen van een landhuis en zwembad tot restaurant, waarvan sprake in de aangepaste telastlegging A.1, werd uitgevoerd in de periode van 1 augustus 1984 tot 11 november 1984, dit is meer dan (de toen geldende termijn van) drie jaar vóór de feiten omschreven in de aangepaste telastleggingen A.3 en A.4 terwijl de eerste vaststellingen pas geschieden bij aanvankelijk proces-verbaal van 27 mei 1991 van de Politie. De strafvordering voor de telastlegging A.1 is derhalve verjaard.

7.8. De herstellvordering van de toenmalige gemachtigde ambtenaar, krachtens artikel 198 DORO van rechtswege verder gezet door de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur, en van het college van

burgemeester en schepenen van _____ telkens met inbegrip van de erop geënte vordering tot verbeurte van een dwangsom, werd bij de strafrechter ingeleid op datum van de beschikking tot verwijzing, dit is op 9 februari 1996, tijdstip waarop de strafvordering voor de aangepaste telastlegging A.1 reeds was verjaard, zodat het Hof geen rechtsmacht heeft om te oordelen over deze tot de strafvordering behorende doch burgerrechtelijk van aard zijnde vordering in de mate dat zij is gesteund op het misdrijf omschreven in de aangepaste telastlegging A.1.

7.9. Volgens de gegevens van het gerechtelijk onderzoek en het aanvullend onderzoek uitgevoerd op vraag van het Hof blijkt dat het bouwen van een feestzaal en restaurant in landbouwgebied, waarvan sprake in de aangepaste telastlegging A.4, werd uitgevoerd in de periode van 1 november 1990 tot en met 30 juni 1991. De verjaring van de strafvordering voor de telastlegging A.4 werd nuttig gestuit op 17 maart 1993 door de opdracht van de procureur des Konings te _____ om o.m. _____ te herverhoren (zie stuk 38 in de kافت genummerd 6). Nog afgezien van de vaststelling dat op datum van de inwerkingtreding van de Wet van 24 december 1993, waarop de strafvordering voor de aangepaste telastlegging A.4 nog niet was verjaard, de verjaringstermijn voor dit misdrijf van drie op vijf jaar werd gebracht, was de strafvordering voor de telastlegging A.4 nog niet verjaard op datum van het plegen van de strafbare gedragingen nader omschreven onder de telastlegging A.3.

Gelet op hetgeen hiervoor onder de randnummers 7.1 en 7.4 werd uiteengezet, is de strafvordering tegen de vier beklaagden wat betreft de aangepaste telastlegging A.3 en tegen de eerste, de tweede en de derde beklaagde wat betreft de aangepaste telastlegging A.4 niet vervallen door verjaring. Overigens wordt door de beklaagden in hun voor het Hof op 4 februari 2005 neergelegde conclusie niet betwist dat de strafvordering voor de aangepaste telastleggingen A3 en A4 niet is verjaard.

8.1. Door de gegevens van het gerechtelijk onderzoek en door het onderzoek ter terechtzitting van het Hof zijn de aangepaste telastleggingen A.3 en A.4, zoals hiervoor onder randnummer 3.3 nader omschreven, in hoofde van de eerste beklaagde _____ naar eis van recht bewezen. Deze beklaagde betwist overigens terecht deze hem te last gelegde feiten niet.

Zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning liet de eerste beklaagde in de periode van 1 november 1990 tot en met 30 juni 1991 een restaurant en een feestzaal bouwen. Volgens de gegevens van het op vraag van het Hof uitgevoerde aanvullend onderzoek heeft het restaurant, bestaande uit twee delen, enkel gescheiden door een gordijn, een totale oppervlakte van ongeveer 211 m² en heeft de feestzaal, die ook een bar, sanitaire ruimtes, vestiaire en bergruimte omvat, een totale oppervlakte van ongeveer 624,5 m². Aansluitend aan het restaurant en de feestzaal werd een terras gebouwd met een oppervlakte van ongeveer 280 m² en een overdekt terras in de vorm van een piramidevormig paviljoen met een totale oppervlakte van ongeveer 140 m².

Het op 27 mei 1991 mondeling gegeven bevel tot staking van de werken en handelingen, dat door de burgemeester van _____ werd

bekrachtigd op 28 mei 1991, weerhield er hem niet van om het complex, dat enkel nog niet was afgewerkt qua binnenwerken, verder af te werken. In de periode van 6 mei 1995 tot en met 10 mei 1995 liet hij een vroeger bestaande parking, aangelegd met steenslag, heraanleggen met betonklinkers. Anders dan voor de parking in steenslag staat voor de heraangelegde parking met betonklinkers vast dat deze werd aangelegd op een bed van gestabiliseerd zand. De grond werd over een relatief grote oppervlakte uitgegraven en vervangen door gestabiliseerd zand waarop de betonklinkers werden aangebracht. Boordstenen werden geplaatst en tussen de parkeerruimten werden aanplantingen aangebracht. Door deze werken werd een constructie tot stand gebracht die, met het oog op de stabiliteit, op en deels in de bodem rust en die, gelet op de gebruikte materialen en wijze van uitvoering van het geheel, bedoeld is om te blijven staan. De werken voor de aanleg van deze parking waren dan ook krachtens artikel 44 § 1, 1° van de Stedenbouwwet vergunningsplichtig nu zij bestonden in "het oprichten van een gebouw of een constructie of het plaatsen van een inrichting, zelfs uit niet duurzame materialen, die in de grond is ingebouwd, aan de grond is bevestigd of op de grond steun vindt ten behoeve van de stabiliteit, en bestemd is om ter plaatse te blijven staan, al kan zij ook uit elkaar genomen of verplaatst worden".

De kwestieuze constructies, bedoeld in de aangepaste telastleggingen A.3 en A.4, zijn eigendom van [de constructies bedoeld onder A.4 waren aanvankelijk eigendom van die bij beslissing van 28 december 1990 werd omgezet in een an werden gebouwd op gronden die eigendom zijn van De bewezen verklaarde feiten werden dan ook gepleegd door wat A.4 betreft en wat A.3 betreft door en ook wat A.3 en A.4 betreft door deze laatste omdat zij als eigenaar van de gronden de werken en handelingen bedoeld onder A.3 en A.4 heeft toegestaan of gedoogd. Op basis van de op het ogenblik van de feiten geldende wetgeving dient te worden nagegaan door wiens persoonlijk toedoen de vennootschappen ter zake handelden.

In was de tweede beklagde zaakvoerster tot 28 december 1990, datum waarop werd omgezet in een Het blijkt evenwel dat niet zij maar haar echtgenoot de eerste beklagde, in de de touwtjes in handen had. De beslissingen met betrekking tot de bouw van een feestzaal en restaurant werden alleen door hem genomen. Hij beschouwde zichzelf als de (feitelijke) zaakvoerder van In zijn verklaring van 20 september 1994 (zie stuk 21 van het strafdossier) stelde hij: "Begin september 1990 wilde ik als zaakvoerder van de horecazaak uitbreiden zoals ze nu is." handelde dan ook door het persoonlijk toedoen van de eerste beklagde.

In de beide was de eerste beklagde in de periode waarop de aangepaste telastleggingen A.3 en A.4 betrekking hebben (voor A.4 vanaf 28 december 1990) de voorzitter van de Raad van bestuur en de gedelegeerd bestuurder. Uit de gegevens van het strafdossier blijkt, en de eerste beklagde betwist dit niet, dat de beide vennootschappen handelden door zijn persoonlijk toedoen. Als orgaan van de beide vennootschappen heeft hij bewust en vrijwillig de beslissing genomen om het misdrijf te plegen.

8.2. Door de gegevens van het gerechtelijk onderzoek en door het onderzoek ter terechtzitting van het Hof is de aangepaste telastlegging A.3, zoals hiervoor onder randnummer 3.3 nader omschreven, in hoofde van de tweede beklagde de derde beklagde en de vierde beklagde niet bewezen en is de aangepaste telastlegging A.4, zoals hiervoor onder randnummer 3.3 nader omschreven, in hoofde van de tweede en de derde beklagde niet bewezen.

Bij de toerekening van de strafrechtelijke aansprakelijkheid naar natuurlijke personen toe is deze toerekening slechts mogelijk indien de natuurlijke persoon die strafrechtelijk aansprakelijk wordt gehouden, enige vorm van schuld treft. Strafrecht is een schuldstrafrecht en natuurlijke personen kunnen slechts gestraft worden indien hen een schuldverwijt kan gemaakt worden, indien vaststaat dat zij ook een invloed hadden of konden hebben op het strafbare handelen van de rechtspersoon of m.a.w. of zij enige invloed konden aanwenden om de overtredingen van de stedenbouwwet te voorkomen of te beletten.

Wat de tweede, de derde en de vierde beklagde betreft is het Hof met hen van oordeel dat hen geen schuld treft. Uit niets blijkt dat deze beklagden een invloed hadden of konden hebben op het strafbare handelen van de rechtspersonen. Alle beslissingen terzake werden door de eerste beklagde genomen en niet alleen had de eerste beklagde binnen de vennootschappen alle macht bij zich gecentraliseerd, maar tevens was het in feite ook zo dat hij respectievelijk als echtgenoot van de tweede en als vader van de derde en vierde beklagde autonoom besliste hoe hij "zijn levenswerk" verder uitbouwde zodat het in alle redelijkheid voor de tweede, de derde en de vierde beklagde in de gegeven omstandigheden niet mogelijk was tegen deze beslissingen in te gaan. Noch in feite noch in rechte hadden zij de mogelijkheid om de inbreuken op de Stedenbouwwet te voorkomen of er onmiddellijk een einde aan te stellen. De omstandigheid dat zij er voordeel bij hadden doordat zij in de "familiezaak" werkten, brengt niet mee dat zij ook zeggenschap hadden over het nemen van deze of gene beslissing met betrekking tot het bouwen van de feestzaal en het restaurant en het heraanleggen van de parking.

De tweede, de derde en de vierde beklagde dienen dan ook voor de aangepaste telastlegging A.3 en de tweede en de derde beklagde voor de aangepaste telastlegging A.4 te worden ontslagen van rechtsvervolgning.

8.3. De eerste beklagde roept terecht in dat de redelijke termijn overschreden is.

Overeenkomstig de bepalingen van artikel 6.1 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (E.V.R.M.) en artikel 14.3.c van het Internationaal Verdrag van 19 december 1966 inzake burgerrechten en politieke rechten (I.V.B.P.R.) heeft eenieder die wegens een strafbaar feit wordt vervolgd het recht op behandeling van zijn zaak "binnen een redelijke termijn" (E.V.R.M.) en op een berechting ervan "zonder onredelijke vertraging" (I.V.B.P.R.).

De eerste beklagde werd op 9 februari 1996 verwezen naar de correctionele rechtbank en op 14 maart 1996 voor het eerst gedagvaard om te verschijnen voor de correctionele rechtbank wegens inbreuken op de

stedenbouwwetgeving, waarvan de eerste vaststellingen gebeurden op 27 mei 1991. Minstens sedert 9 februari 1996 weet de eerste beklagde dat het Openbaar Ministerie tegen hem de strafvordering heeft op gang gebracht. Dit tijdstip is voor de eerste beklagde het beginpunt van de redelijke termijn.

De eerste rechter verleende vonnis op 6 februari 1998. Na hoger beroep tegen dit vonnis zoals hiervoor nader gespecificeerd werd de strafvordering voor het Hof ingeleid op 15 september 2000. Na tussenarresten op 15 februari 2002, 26 september 2003 en 7 januari 2005 volgt (eind)arrest op heden, 30 juni 2005.

Gelet op het tijdsverloop tussen het vonnis in eerste aanleg en het arrest van het Hof is het Hof van oordeel dat de artikelen 6.1 E.V.R.M. en 14.3.c I.V.B.P.R. werden geschonden doordat de redelijke termijn werd overschreden.

Met betrekking tot de gevolgen daarvan voor de strafvordering overweegt het Hof het volgende.

Er dient vooreerst opgemerkt te worden dat noch het E.V.R.M., noch het I.V.B.P.R. aangeven welke gevolgen het Hof dient te verbinden aan deze vaststelling; inzonderheid bepalen de vermelde verdragen niet dat de sanctie het verval van de strafvordering of de vrijspraak zou moeten zijn. Op grond van de genoemde verdragsbepalingen mag het Hof de strafvordering wegens de vastgestelde overschrijding van de redelijke termijn niet zonder meer onontvankelijk of vervallen verklaren of de beklagde vrijspreken. Ook was er tot vóór de wet van 30 juni 2000 tot invoering van een artikel 21ter in de voorafgaande titel van het Wetboek van strafvordering dat in zijn eerste lid bepaalt dat indien de duur van de strafvervolgung de redelijke termijn overschrijdt, de rechter de veroordeling bij eenvoudige schuldigverklaring kan uitspreken of een straf uitspreken die lager kan zijn dan de wettelijke minimumstraf, geen wettelijke bepaling die aan de overschrijding van de redelijke termijn enig gevolg koppelde. Gezien de in vergelijking met de vroegere toestand mildere bepaling van artikel 21ter is deze ook toepasselijk op feiten gepleegd vóór de inwerkingtreding ervan. Het Hof van Cassatie heeft overigens ook meermaals gesteld, nog vóór de wet van 30 juni 2000, dat de nietigheid of onontvankelijkheid van de strafvordering geen gevolg kon zijn van de overschrijding van de redelijke termijn op zich, maar dat desgevallend wel de straf tot het wettelijk minimum zou kunnen herleid worden of zelfs zou kunnen volstaan worden met een eenvoudige schuldigverklaring.

Indien evenwel door de overschrijding van de redelijke termijn de bewijslevering in het nadeel van de beklagde werd aangetast, dan zou de strafvordering eventueel wel onontvankelijk kunnen verklaard worden omwille van de schending van het recht van verdediging.

In casu blijkt het geenszins, en wordt het door de eerste beklagde ook niet aangevoerd, dat door het tijdsverloop in de mate dat het de redelijke termijn overtrof de situatie wat betreft de bewijslevering voor de eerste beklagde nadelig werd beïnvloed.

Evenmin is het zo dat het maatschappelijk niet langer verantwoord zou zijn dat ter zake de strafrechtelijke schuld voor de betrokken feiten zou worden vastgesteld.

8.4. De feiten die aan de aangepaste telastleggingen A.3 en A.4 ten grondslag liggen zijn in hoofde van de eerste beklagde de uiting van éénzelfde strafbare gedraging en maken slechts één misdrijf uit waarvoor aan deze beklagde slechts één straf dient te worden opgelegd.

De straf thans voor het misdrijf omschreven onder de telastleggingen A.3 en A.4 bepaald, verschilt van die welke ten tijde van het misdrijf was bepaald. Gelet op hetgeen is voorgeschreven in artikel 2, lid 2 van het Strafwetboek past het Hof de minst zware straf toe, zijnde deze bepaald in voormelde wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw.

De eerste beklagde heeft wetens en willens een manifest wederrechtelijke toestand tot stand gebracht. Het belang van de gemeenschap bij de naleving van de voorschriften die een goede ruimtelijke ordening beogen heeft hij totaal ondergeschikt gemaakt aan zijn persoonlijk financieel belang en dat van de vennootschappen die door zijn persoonlijk toedoen handelden. Stedenbouwkundige voorschriften konden voor hem het realiseren van zijn plannen niet in de weg staan. De in 1990 reeds bestaande horecazaak, die er was gekomen door eerst (zonder vergunning) zijn landhuis en zwembad gedeeltelijk om te bouwen tot restaurant en vervolgens in de loop van 1988 (zonder vergunning) een restaurant met bar en kelder te bouwen, moest naar de eigen inzichten van de eerste beklagde verder uitbreiden. Hoewel hij wist dat dit niet kon zonder vergunning en dat gelet op de bestemming van het gebied waarbinnen hij de uitbreiding wenste te realiseren, in casu agrarisch gebied, daarvoor ook geen vergunning kon bekomen worden, koos hij er vrij en bewust voor om de uitbreiding toch door te voeren. Naar zijn oordeel heeft hij gewoon gebouwd *"om als een goede huisvader te zorgen dat de realisatie van de gebouwen kon doorgaan en de uitbating zo rap mogelijk kon doorgaan, dit om de toekomst van mijn kinderen te verzekeren"* (zie zijn verklaring d.d. 20 september 1994, stuk 21 e.v.). Dat daarbij de stedenbouwwetgeving op flagrante wijze overtreden werd (zie o.m. de onder randnummer 8.1 aangehaalde oppervlakte van de bijgebouwde gebouwen) en dat hij de toekomst van zijn kinderen eerder in het gedrang bracht dan die te verzekeren door te investeren in wederrechtelijk op te richten gebouwen, weerhielden er hem niet van zijn grootse plannen uit te voeren. Hij koos voor de politiek van het voldongen feit en ging er (verkeerdelijk) van uit dat de overheid de toestand, eens die was gerealiseerd, zou gedogen. Op die manier hoopte hij te bekomen wat hij door naleving van de wettelijke vormvoorschriften terzake niet zou hebben kunnen bekomen. Dat enige stoutmoedigheid en een zeker gevoel van onaantastbaarheid bij dit alles hem niet vreemd waren, getuigt het feit dat hij er niet voor terugschrok om, nadat eerst een opsporingsonderzoek was ingesteld en vervolgens een gerechtelijk onderzoek wegens inbreuken op de Stedenbouwwetgeving, opnieuw vergunningsplichtige werken uit te voeren zonder vergunning door met name de parking op perceel 952 a heraan te leggen met betonklinkers op een onderlaag van zand vermengd met cement. Overigens, ook het bevel tot staking dat hem op 27 mei 1991 was gegeven en bekrachtigd was geworden op 28 mei 1991, weerhiield er hem niet van de werken verder uit te voeren en het complex volledig af te werken en in gebruik te nemen.

Voor de eerste beklagde zou in die omstandigheden de maximum geldboete van (2.000, verhoogd met 1990 opdecimen en gedeeld door 40,3399) 9.915,74 EUR de aangewezen bestraffing zijn geweest.

Het Hof houdt evenwel bij het bepalen van de uiteindelijke strafmaat in het voordeel van de eerste beklagde rekening met het feit dat de redelijke termijn werd overschreden. Dit verantwoordt naar het oordeel van het Hof dat de straf voor de eerste beklagde op reële en meetbare wijze verminderd wordt in vergelijking met de straf die zou worden opgelegd ware de termijn niet overschreden, maar niet dat zou kunnen volstaan worden met een eenvoudige schuldigverklaring zoals de eerste beklagde in zijn voor het Hof op 4 februari 2005 neergelegde conclusie vraagt, of dat een straf zou uitgesproken worden die lager is dan de wettelijke minimumstraf. Niettegenstaande het tijdsverloop sedert de bewezen feiten werden gepleegd en de overschrijding van de redelijke termijn is niet alleen de vaststelling van de schuld nog noodzakelijk maar blijft ook een bestraffing, die voldoende streng en afschrikkend moet zijn maar toch lager dan diegene die zonder overschrijding van de redelijke termijn zou uitgesproken worden, maatschappelijk volkomen verantwoord gelet op de aard van de bewezen feiten, de maatschappelijke impact ervan en de wijze waarop het misdrijf werd gepleegd.

De hierna bepaalde geldboete vormt voor de eerste beklagde daarom een passende bestraffing, van aard hem te doen inzien dat hij zich in de toekomst aan de wettelijke en/of decretale voorschriften ter zake dient te houden.

Het Hof houdt hierbij ook rekening met het feit dat het misdrijf deels voor, deels na 31 december 1994 werd gepleegd en vóór 1 januari 2002. De toepassing van de artikelen 2 en 4, lid 1 van de Wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro in de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld in artikel 78 van de Grondwet (B.S. 29 juli 2000), in werking getreden op 1 januari 2002, zou een beperkte verhoging van de straf meebrengen. Krachtens de regel van de niet retroactiviteit van de strengere strafwet, uitgedrukt in artikel 2, 2° lid van het Strafwetboek en artikel 15.1 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten van 19 december 1966 (B.S. 6 juli 1983) mag het Hof deze bepalingen hier dan ook niet toepassen. De geldboete dient te worden vastgesteld overeenkomstig de mildere strafwet van toepassing op het tijdstip van de feiten. Zij dient wel te worden uitgedrukt in euro door verhoging van het bedrag met 1990 opdecimen, deling door 40,3399 (E.G. Verordening nr. 974/98 van de Raad van 3 mei 1998 en de door de Raad in E.G. Verordening 2866/98 van 31 december 1998 vastgestelde omrekeningskoersen) en afronding op de tweede decimaal (artikel 5 E.G. Verordening nr. 1103/97 van de Raad van 17 juni 1997 en artikel 3 van de Wet van 30 oktober 1998 betreffende de euro).

De bijdrage tot financiering van het Bijzonder Fonds tot Hulp aan de Slachtoffers van Opzettelijke Gewelddaden, als bepaald in artikel 29 van de Wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale bepalingen, dient krachtens voormelde artikelen 2 en 4, 1° lid van de wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro in de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld in artikel 78 van de Grondwet te worden bepaald op 10 EUR, te vermeerderen met 45 opdecimen tot 55 EUR, ongeacht de datum van de bewezen verklaarde feiten; deze bijdrage heeft een eigen aard en is geen straf.

Dit geldt ook voor de vaste vergoeding verschuldigd krachtens de Wet van 1 juni 1849 over de herziening der tarieven van gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd bij artikel 71 van de Wet van 28 juli 1992 houdende fiscale en financiële bepalingen, die in toepassing van artikel 1 van het Koninklijk Besluit van 11 december 2001 betreffende de invoering van de euro in de regelgeving inzake justitie (B.S. 22 december 2001), dat artikel 91, 2de lid van het Koninklijk Besluit van 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, vervangen door het Koninklijk Besluit van 29 juli 1992 en gewijzigd door het Koninklijk Besluit van 23 december 1993, wijzigt, 25 EUR bedraagt.

9.1. Nu de aangepaste telastleggingen A.3 en A.4 in hoofde van de eerste beklaagde bewezen zijn, dient het Hof ook nog te beslissen over de voor de strafrechter gestelde herstellvordering van de toenmalige gemachtigde ambtenaar, krachtens artikel 198 DORO van rechtswege verder gezet door de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur, en van het college van burgemeester en schepenen van telkens met inbegrip van de erop geënte vordering tot verbeurte van een dwangsom, in de mate dat zij gesteund is op de bewezen telastleggingen A.3 en A.4.

9.2. Bij brief van 25 februari 1992 (zie stuk 27 in de kافت genummerd 6) deed Hoofdingenieur-directeur van de Administratie voor Ruimtelijke Ordening en Huisvesting aan het voorstel om voor de uitbreiding van het bestaand restaurantcomplex met een restaurant en feestzaal, waarop de bewezen aangepaste telastlegging A.4 betrekking heeft, een meerwaardesom te vorderen in toepassing van het toen geldende artikel 65 § 1.c van de Wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw.

Bij brief van 2 maart 1992, ondertekend door de burgemeester en de gemeentesecretaris van werd aan A.R.O.L. medegedeeld dat het college van burgemeester en schepenen van zich principieel akkoord kon verklaren met het voorstel tot vordering van een meerwaardesom (zie stuk 4 in de kافت "Klacht met B.P.-stelling voor onderzoeksrechter" en genummerd 1).

Bij brief van 5 juni 1992 vroeg A.R.O.L. aan het college van burgemeester en schepenen van zijn akkoord te geven om een meerwaardesom te vorderen van toen 2.108.793 BEF (zie stuk 5 in de kافت "Klacht met B.P.-stelling voor onderzoeksrechter" en genummerd 1).

Op 10 juni 1992 besliste het college van burgemeester en schepenen van *"niet akkoord te gaan met het principe zelf van de meerwaardevordering en het herstel van de plaats in de vorige toestand ten overstaan van de Heer Procureur des Konings te vorderen"* (zie stuk 30 in de kافت genummerd 6). Het college overwoog in haar beslissing als volgt: *"Overwegende dat de overtreder zonder enige bouwvergunning een bouwwerk heeft ingeplant van meer dan 800 m² in de landbouwzone en een parking in het natuurgebied heeft aangelegd;*

Overwegende dat de overtreder daarenboven weet had van de onmogelijkheid om op deze plaats een uitbreiding van zijn gebouw te verwezenlijken;

Overwegende dat door het bouwmisdrijf een dergelijke schade is toegebracht aan de ruimtelijke omgeving welke niet door de betaling van een meerwaarde kan worden rechtgezet."

Afschrift van deze beslissing werd overgemaakt aan het bestuur voor ruimtelijke ordening.

Bij brief van 23 juli 1992, waarop als datum ook 27 juli 1992 staat, liet ir van de Administratie voor Ruimtelijke Ordening en Huisvesting, Bestuur Ruimtelijke Ordening, aan de procureur des Konings te Kortrijk het volgende kennen (zie stuk 29 in de kافت genummerd 6):

"In antwoord op uw bovenvermeld schrijven moet ik u melden dat het overleg terzake met het gemeentebestuur niet heeft geleid tot een consensus en uiteindelijk het College van Burgemeester en Schepenen heeft beslist het herstel van de plaats in de vorige toestand te vorderen."

In de bijlage van deze brief werd een kopie gevoegd van de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van

In zijn brief van 2 augustus 1995 met bijlage (zie stuk 11 en 12 in de kافت genummerd 32) vordert de gemachtigde ambtenaar met betrekking tot de wederrechtelijke heraanleg van de parking, waarop de bewezen aangepaste telastlegging A.3 betrekking heeft, het herstel van de plaats in de voorgaande staat met de verbeurte van een dwangsom van 5.000 BEF per dag bij niet naleving van het bevel tot afbraak. In de motivering staat te lezen: *"Het betreft het wederrechtelijk aanleggen van een parking in het agrarisch gebied (opmerking Hof: moet zijn "in natuurgebied"). Deze bouwovertreiding moet in het licht gezien worden van vroegere bouwovertreidingen en desbetreffende processen-verbaal*

d.d. 27/05/1991, aanvullend PV d.d. 13/06/1992) en van vroegere herstellvordering d.d. 27 juli 1992. Het Gemeentebestuur vorderde reeds op 10/06/1992 het herstel van de vorige toestand.

Tot op heden werd aan de vroegere herstellvordering geen gevolg gegeven. Integendeel werd verder gegaan met het wederrechtelijk uitvoeren van de werken."

Bij brief van 26 april 1996 (zie niet genummerd stuk in de kافت genummerd 32) liet het gemeentebestuur van aan de procureur des Konings kennen dat het college van burgemeester en schepenen in zitting van 17 april 1996 beslist had aan de procureur des Konings voor te stellen een dwangsom van 5.000 BEF per dag te vorderen. Afschrift van de beslissing van het college werd mee overgemaakt.

Bij brief van 22 februari 2000 werd door de gemachtigde ambtenaar een gemotiveerde herstellvordering overgemaakt aan de procureur des Konings met de bedoeling deze aan te wenden om de zaak in beroep te behandelen. In deze herstellvordering werd ook gevraagd om aan de veroordeelde een dwangsom op te leggen van 5.000 BEF per dag bij niet-uitvoering van het bevel tot herstel.

Bij brief van 19 september 2002 liet de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur, die van rechtswege de herstellvordering van de gemachtigde ambtenaar verder zet, aan de procureur-generaal kennen dat hij de

dwangsom gevorderd in de herstellvordering van 22 februari 2000 wenst te wijzigen naar 500 EUR.

9.3. De gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur is in deze aanleg als herstellvorderende overheid tussengekomen om zijn herstellvordering kracht bij te zetten. Zijn tussenkomst is ontvankelijk.

9.4. Anders dan de eerste beklagde in zijn voor het Hof neergelegde conclusies voorhoudt, is het Hof van oordeel dat zowel de herstellvordering van de gemachtigde ambtenaar, thans de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur, als de herstellvordering van het college van burgemeester en schepenen van op regelmatige wijze werden aanhangig gemaakt voor de strafrechter. Ook kan de eerste beklagde niet ernstig betwisten dat deze herstellvorderingen ook in eerste aanleg in de debatten zijn geweest en dat ze niet voor het eerst in graad van beroep werden gesteld. Door de eerste beklagde werd overigens (ook) in eerste aanleg uitvoerig geconcludeerd over de herstellvordering van het college van burgemeester en schepenen en van de gemachtigde ambtenaar.

Uit de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van 10 juni 1992 blijkt op duidelijke en ondubbelzinnige wijze dat het college het herstel van de plaats in de vorige staat vorderde en dit door afbraak van de wederrechtelijk gebouwde feestzaal en restaurant, waarop de aangepaste telastlegging A.4 betrekking heeft. Dat deze herstellvordering via tussenkomst van de gemachtigde ambtenaar aan de procureur des Konings werd overgemaakt, brengt niet mee dat er geen regelmatige vordering tot herstel van de plaats in de vorige staat zou zijn. Noch de Stedenbouwwet van 29 maart 1962, noch het Decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996, bepaalden op welke wijze de herstellvordering bij de rechter diende te worden ingeleid. In artikel 149 § 2 van het DORO wordt thans wel voorgeschreven dat de herstellvordering bij het parket wordt ingeleid bij gewone brief, in naam van het Vlaamse Gewest of van het college van burgemeester en schepenen, door de stedenbouwkundige inspecteurs en de aangestelden van het college van burgemeester en schepenen, maar deze bepaling, die overigens geen substantiële pleegvorm is, kan niet retroactief toegepast worden op de herstellvorderingen van de gemachtigde ambtenaar en/of het college van burgemeester en schepenen die vóór de inwerkingtreding van het DORO bij de rechtbank werden aanhangig gemaakt. Het volstond toen dat de rechter de herstellvordering uit het voorliggende strafdossier of uit de behandeling van de zaak ter zitting met zekerheid kon vaststellen, zonder dat daarbij enige formaliteit moest zijn nageleefd. Overigens nu nog onder de gelding van het DORO blijft het volstaan dat de duidelijke wil van de decretaal bevoegde overheid om het herstel te vorderen blijkt uit de gegevens van de zaak en wanneer aan deze vereiste is voldaan, kan het vermeend verzuim of onregelmatigheid met betrekking tot de brief bedoeld in artikel 149 § 2 van het DORO niet met goed gevolg ingeroepen worden. Uit de stukken waarnaar hiervoor werd verwezen onder randnummer 9.2 kon de eerste rechter – en ook de eerste beklagde – ongetwijfeld met zekerheid vaststellen dat met betrekking tot de wederrechtelijk gebouwde feestzaal en restaurant door het college van burgemeester en schepenen van het herstel van de plaats in de vorige staat gevorderd werd.

Gezien zowel in artikel 65 § 1 van de genoemde wet van 29 maart 1962 als in artikel 68 § 1 van het genoemd Coördinatiedecreet van 22 oktober 1996 als in artikel 149 § 1 van het DORO wordt bepaald dat de rechtbank het herstel van de plaats in de vorige staat (of in de oorspronkelijke toestand) beveelt op vordering van de gemachtigde ambtenaar (de stedenbouwkundig inspecteur) OF van het college van burgemeester en schepenen, volstaat een herstellvordering van één van deze bevoegde overheden opdat de rechtbank het gevorderd herstel zou kunnen bevelen. Enkel wanneer hetzij aanpassingswerken, hetzij de betaling van een geldsom, gelijk aan de meerwaarde die het goed door het misdrijf heeft verkregen, werden/werd gevorderd, was onder de gelding van de wet van 29 maart 1962 en het coördinatiedecreet van 22 oktober 1996 het gezamenlijk akkoord van de gemachtigde ambtenaar en van het college van burgemeester en schepenen nodig.

Ongeacht de wijze van herstel, is de herstellvordering éénzelfde vordering, die ertoe strekt de gevolgen van het stedenbouwkundige misdrijf te doen ophouden, en die samen met de strafvordering voor de rechter aanhangig wordt gemaakt; deze herstellvordering bestaat zodra het bevoegde bestuur ze heeft ingesteld en blijft bestaan zolang de strafrechter daarover geen uitspraak heeft gedaan; niets staat eraan in de weg dat deze vordering in de loop van het geding wordt gewijzigd, zelfs voor het eerst in graad van beroep. De omstandigheid dat de gemachtigde ambtenaar aanvankelijk aan het college van burgemeester en schepenen voorstelde om als herstelmaatregel een geldsom gelijk aan de meerwaarde die het goed door het misdrijf heeft verkregen te vorderen en dat het college in een eerste reactie liet kennen dat het zich principieel akkoord kon verklaren met het voorstel tot vordering van een meerwaardesom, staat er dan ook niet aan in de weg dat het college van burgemeester en schepenen vordert – en in casu gebeurde dat bijna vier jaar vóór de zaak voor de eerste rechter werd ingeleid – dat de plaats in de vorige staat wordt hersteld, voor zover deze vordering verantwoord wordt door de vereisten van de goede ruimtelijke ordening en niet getuigt van een opvatting over een goede ruimtelijke ordening en stedenbouw die kennelijk onredelijk is. Dit herstel moet niet tevens gevorderd worden door de gemachtigde ambtenaar en het college van burgemeester en schepenen hoeft evenmin daarvoor het akkoord te hebben van de gemachtigde ambtenaar.

Door terug te komen op een zich principieel akkoord kunnen verklaren met een voorstel tot vordering van een meerwaardesom – waarbij dan nog dient opgemerkt dat dit enkel in een brief werd verwoord en als dusdanig geen officiële genotuleerde beslissing van het college was – wordt de rechtszekerheid in hoofde van de eerste beklagde niet geschonden. Ook over een vordering tot betaling van een geldsom gelijk aan de meerwaarde die het goed door het misdrijf heeft verkregen, dient uiteindelijk de rechter te beslissen zodat door de enkele intentie om deze herstellvordering te formuleren de eerste beklagde geen “recht” bekwam. Bovendien, zoals reeds werd gesteld, was er in hoofde van de eerste beklagde niet de minste twijfel dat hij zich uiteindelijk voor de rechter diende te verdedigen tegen een vordering tot herstel van de plaats in de vorige staat door afbraak van de feestzaal en het restaurant.

Ook het vertrouwensbeginsel staat er niet aan in de weg dat een herstellvordering wordt aangepast – wat hier in feite zelfs niet gebeurde gezien er nooit een andere vordering is geweest maar enkel een voorstel –

aan een gewijzigde visie van de bevoegde overheid in verband met hetgeen vanuit het standpunt van een goede ruimtelijke ordening al dan niet aanvaardbaar is.

Alhoewel het Hof van oordeel is dat uit de vaststelling dat de gemachtigde ambtenaar bij het formuleren van zijn herstellvordering met betrekking tot de wederrechtelijk heraangelegde parking uitdrukkelijk verwezen heeft naar zijn "vroegere herstellvordering d.d. 27 juli 1992", mag afgeleid worden dat de gemachtigde ambtenaar zich op die datum bij de herstellvordering van het college van burgemeester en schepenen heeft aangesloten, zodat ook zijn vordering regelmatig werd aanhangig gemaakt, moet het Hof, om te oordelen over de herstellvordering, niet onderzoeken of ook de gemachtigde ambtenaar op regelmatige wijze de herstellvordering heeft aanhangig gemaakt voor de rechter nu het volstaat dat één van de bevoegde overheden op regelmatige wijze het herstel in de vorige staat gevorderd heeft.

Met betrekking tot de parking waarop de bewezen aangepaste telastlegging A.3 betrekking heeft, vorderde de gemachtigde ambtenaar in zijn brief van 2 augustus 1995 met bijlage het herstel van de plaats in de voorgaande staat met de verbeurte van een dwangsom van 5.000 BEF per dag bij niet naleving van het bevel tot afbraak.

Door het college van burgemeester en schepenen van _____ werd met betrekking tot die parking geen herstellvordering geformuleerd maar wat hiervoor werd uiteengezet geldt ook hier. Een vordering van het college van burgemeester en schepenen was niet nodig nu alleen al op vordering van de gemachtigde ambtenaar de rechter moet oordelen over de herstellvordering.

9.5. Het artikel 149 § 1, 3° lid van het DORO staat er niet aan in de weg dat het college van burgemeester en schepenen en/of de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur ter zake het herstel van de plaats in de vorige staat vorderen en niet de betaling van een meerwaarde, ongeacht het tijdstip waarop het misdrijf werd gepleegd. De keuze van de herstelmaatregel wordt immers gemotiveerd enerzijds op grond van de aangevoerde strijdigheid van de constructies met de planologische bestemming (i.c. feestzaal en restaurant in agrarisch gebied en parking in natuurgebied) en anderzijds door het gegeven dat door het bouw misdrijf een dergelijke schade is toegebracht aan de ruimtelijke omgeving dat die niet kan worden hersteld door de betaling van een meerwaarde. Op grond van die motieven kon de herstellvorderende overheid in redelijkheid oordelen dat het vorderen van een meerwaarde niet in de plaats diende te komen van haar vordering tot herstel van de plaats in de vorige toestand.

Gelet op voormelde vaststellingen is het zo dat het antwoord op de prejudiciële vraag die de eerste beklagde aan het Arbitragehof gesteld wenst te zien, zoals geformuleerd op bladzijde 17 van zijn op 4 februari 2005 voor het Hof neergelegde conclusie, niet onontbeerlijk is om uitspraak te doen, zodat het Hof er niet toe gehouden is het Arbitragehof te verzoeken op deze vraag uitspraak te doen (artikel 26 § 2 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof).

9.6. Artikel 149 § 1, eerste lid DORO, zoals gewijzigd, bepaalt: "Naast de straf kan de rechtbank bevelen de plaats in de vorige toestand te herstellen of het strijdige gebruik te staken, en/of bouw- of aanpassingswerken uit te voeren en/of een geldsom te betalen gelijk aan de meerwaarde die het goed door het misdrijf heeft verkregen (...)".

Deze bepaling moet worden gelezen in de context van artikel 159 van de Grondwet, krachtens hetwelk de hoven en rechtbanken geen gevolg mogen geven aan de bestuurshandelingen die niet met de wetten overeenstemmen. Het Hof dient de herstellvordering op haar externe en interne wettigheid te toetsen en te onderzoeken of ze strookt met de wet dan wel of ze op machtsoverschrijding of machtsafwending berust. Meer bepaald dient het Hof na te gaan of de beslissing van het bevoegde bestuur om het herstel van de plaats in de vorige toestand te vorderen uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening is genomen. Wanneer vastgesteld wordt dat de vordering van de overheid steunt op motieven die vreemd zijn aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is, moet het Hof deze vordering zonder gevolg laten. Het behoort het Hof evenwel niet de opportuniteit van de gevorderde maatregel te beoordelen. De rechter moet afwegen of geen andere herstelmaatregel noodzakelijk is, dit onder meer op grond van de aard van de overtreding, de omvang en de aantasting van de goede ruimtelijke ordening en het voordeel dat voor de ruimtelijke ordening ontstaat door het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand tegenover de last die daaruit voor de overtreder voortvloeit; voor de vaststelling van die kennelijke onredelijkheid volstaat het evenwel niet vast te stellen dat op grond van dezelfde criteria ook die andere maatregel in redelijkheid toelaatbaar of zelfs beter lijkt.

In weerwil van hetgeen in conclusies door de eerste beklagde wordt aangevoerd om het tegendeel te doen aannemen is het Hof van oordeel dat in acht genomen de motieven aangehaald door de herstellvorderende overheid in de beslissing van 10 juni 1992 en in de herstellvordering van 2 augustus 1995 en 22 februari 2000 (in de mate zij betrekking hebben op de feestzaal en restaurant en op de parking) en de motieven aangehaald in de conclusies van de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur ter staving van het handhaven van de vordering tot herstel, onder meer met betrekking tot de ernst van de overtreding (zie ook hiervoor waar verwezen werd naar de oppervlakte van de wederrechtelijk opgerichte constructies waardoor de impact op de open ruimte zeer groot is) en de onverenigbaarheid van de werken met de planologische bestemming van de onderscheiden percelen, de vorderingen niet steunen op motieven die vreemd zijn aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is.

Alle omstandigheden in acht genomen, onder meer:

- het gegeven dat de eerste beklagde vooraf zeer goed wist en er op gewezen werd dat hij voor de werken en handelingen die hij wilde uitvoeren in de gegeven omstandigheden geen vergunning kon krijgen; niettemin heeft hij er bewust en buiten elke dwang voor gekozen om de werken toch uit te voeren,
- de omvang van de constructie,
- het gegeven dat het niet zo is dat het bevel tot herstel meebrengt dat geen enkele horeca-uitbating meer mogelijk zou zijn nu hetgeen werd gerealiseerd na het gedeeltelijk ombouwen van een landhuis en zwembad

tot restaurant, het bouwen van een restaurant met bar en kelder en het aanleggen van een parking op perceel nr. blijft bestaan,
- het gegeven dat reeds sedert medio 1991 de wederrechtelijk opgerichte feestzaal en restaurant worden geëxploiteerd, wat meebrengt dat de gedane investeringen minstens al voor een zeer aanzienlijk deel werden afgeschreven,
is het Hof van oordeel dat het voordeel voor de goede ruimtelijke ordening door het herstel van de plaats in de vorige toestand opweegt tegen de last die er voor de overtreder ongetwijfeld uit voortvloeit. Het Hof houdt hierbij ook rekening met de hierna verleende termijn om tot het herstel over te gaan.

Overigens is het Hof van oordeel dat de vordering tot herstel van de plaats in de vorige staat ter zake niet alleen niet kennelijk onredelijk is, maar ook na een meer dan marginale toetsing, in weerwil van hetgeen in conclusies wordt aangevoerd, niet als onredelijk te bestempelen is.

Kortom, het Hof ziet geen redenen om de vorderingen tot herstel zonder gevolg te laten. Geen van de in conclusies van de eerste beklagde ingeroepen middelen doet afbreuk aan de vaststelling dat het door de herstellende overheid gevorderd herstel van de plaats in de vorige staat nog steeds noodzakelijk is om aan de gevolgen van het misdrijf een einde te stellen en dat het aan de eerste beklagde geen onverantwoord hoge lasten oplegt.

Tot de herstellende vordering werd beslist door de bevoegde instanties met inachtneming van de substantiële vormvoorschriften; het blijkt niet dat zij werd genomen met machtsafwending, machtsoverschrijding of miskennis van enig algemeen beginsel van behoorlijk bestuur; zij strookt met de wet.

Het herstel in de oorspronkelijke toestand houdt wat betreft de feestzaal en restaurant, waarop de aangepaste telastlegging A.4 betrekking heeft, in dat deze constructies dienen te worden afgebroken en de materialen verwijderd van het terrein. Bij deze constructies horen evident ook het overdekt terras in de vorm van een piramidevormig paviljoen en het niet overdekt terras nu deze een integrerend deel uitmaken van de feestzaal en het restaurant en er onlosmakelijk mee verbonden zijn. Gezien het overdekte en open terras niet los kunnen gezien worden van de feestzaal en het restaurant is het zo dat de herstellende vordering van het college van burgemeester en schepenen ook betrekking heeft op deze constructies. Er anders over oordelen zou regelrecht ingaan tegen de geest van de herstellende vordering die uitsluitend genomen is met het oog op de goede ruimtelijke ordening.

Het herstel in de oorspronkelijke toestand houdt wat betreft de parking op perceel nr. waarop de aangepaste telastlegging A.3 betrekking heeft, in dat deze integraal dient opgebroken te worden en de materialen, waaronder de betonklinkers, de boordstenen en het gestabiliseerd zand, verwijderd van het terrein. Herstel in de vorige toestand houdt niet in dat de plaats moet worden hersteld in een materiële toestand die identiek is aan de toestand die vóór de bouwovertreiding bestond. Dit betekent dat niet opnieuw een laag steenslag kan worden aangebracht maar dat het terrein dient te worden genivelleerd met aarde.

10. De gemachtigde ambtenaar, thans de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur, vordert in de bijlage van zijn brief van 2 augustus 1995 en in zijn brief van 22 februari 2000 de niet-nakoming van het bevel tot herstel in de oorspronkelijke toestand te sanctioneren met de verbeurte van een dwangsom van 5.000 BEF per dag. In zijn brief van 19 september 2002 liet de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur aan de procureur-generaal kennen dat hij de dwangsom gevorderd in de herstellvordering van 22 februari 2000 wenst te wijzigen naar 500 EUR.

Bij brief van 26 april 1996 liet het gemeentebestuur van _____ aan de procureur des Konings kennen dat het college van burgemeester en schepenen in zitting van 17 april 1996 beslist had aan de procureur des Konings voor te stellen een dwangsom van 5.000 BEF per dag te vorderen.

Een dwangsom kan voor het eerst in verzet of in hoger beroep worden gevorderd. Ook is het zo dat indien de strafrechter zich (nog) niet over de dwangsomvordering heeft uitgesproken, het afzonderlijk vorderen van een dwangsom voor de burgerlijke rechter mogelijk blijft. Niets verzet er zich derhalve tegen dat de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur thans voor het Hof een veel hogere dwangsom vordert, of nog dat zelfs al mocht de herstellvordering van de gemachtigde ambtenaar met betrekking tot de feestzaal en het restaurant niet regelmatig aanhangig zijn gemaakt – quod non – de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur aansluitend bij de herstellvordering van het college van burgemeester en schepenen een dwangsom vordert voor het geval het bevel tot herstel niet wordt nagekomen. Het is immers ook zo dat zelfs al vorderde de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur geen herstel in de oorspronkelijke toestand, de strafrechter overeenkomstig artikel 153 van het DORO beveelt dat ook de stedenbouwkundige inspecteur, naast het college van burgemeester en schepenen, ambtshalve in de uitvoering kan voorzien voor het geval dat de plaats niet binnen de door de rechtbank gestelde termijn in de vorige staat wordt hersteld.

Gelet op het talmen van de eerste beklaagde om tot het herstel over te gaan wordt terecht de verbeurte van een dwangsom gevorderd bij niet naleving van het bevel tot herstel. De hierna uitgesproken modaliteiten vormen een gepaste en noodzakelijke aansporing van de eerste beklaagde om hiertoe zelf over te gaan.

De lange tijd sedert dewelke de eerste beklaagde reeds kon overgaan tot het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand en de ruime termijn welke hem thans hiertoe nog wordt verleend brengen mee dat er geen reden is om bij toepassing van art.1385bis laatste alinea van het Gerechtelijk Wetboek nog een zekere termijn te bepalen waarna de veroordeelde pas de dwangsom zal kunnen verbeuren.

Er is geen reden om een maximumbedrag te bepalen boven hetwelk geen dwangsom meer zal worden verbeurd.

11. Om zich burgerlijke partij te kunnen stellen dient _____ aan te voeren door het misdrijf schade aan haar particuliere belangen te hebben geleden en deze bewering aannemelijk te maken (artikel 3 en 4 van de Voorafgaande Titel van het Wetboek van strafvordering en artikel 63 en 67 van dit wetboek), wat zij deed. Om schadevergoeding te bekomen dient zij echter ook haar schade te

bewijzen. Zij doet dit laatste niet. Het door de gemeente ingeroepen gekrenkt belang door de wederrechtelijke werken blijkt volledig samen te vallen met het algemeen belang dat, wat betreft de ruimtelijke ordening en de stedenbouw, wordt beschermd door de uitoefening van de strafvordering door het Openbaar Ministerie, met inachtneming van de eventuele vordering van de overheden vermeld in artikel 65 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw, vanaf 27 maart 1997 artikel 68 van het Coördinatiedecreet van 22 oktober 1996 en vanaf 1 mei 2000 artikel 149 van het DORO. Het blijkt ook niet dat door die werken schade werd toegebracht aan eigendommen van de gemeente en het wordt evenmin aangetoond dat er sprake is van schending van haar private belangen, erin bestaande dat haar goede naam en faam door het misdrijf werden geschonden. De vordering van de burgerlijke partij is derhalve niet gegrond.

**OP DEZE GRONDEN,
HET HOF, rechtsprekend op tegenspraak**

Gelet op de artikelen hiervoor aangehaald en de artikelen:
38, 40, 41 en 100 Strafwetboek,
162, 182, 184, 185, 190, 190ter, 194, 195, 199, 200, 210, 211 en 212 van het Wetboek van Strafvordering,
1 van de wet van 5 maart 1952 zoals gewijzigd door artikel 1.2° van de programmawet van 24 december 1993 en door artikel 36 van de wet van 7 februari 2003,
28 en 29 van de wet van 1 augustus 1985 zoals gewijzigd door artikel 3 van de programmawet van 24 december 1993 en door artikel 23 van het K.B. van 19 december 2003,
24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken.

Ten gronde beslissend over de reeds bij tussenarrest van 15 februari 2002 ontvankelijk verklaarde hogere beroepen:

Wijzigt het bestreden vonnis als volgt:

Op strafrechtelijk gebied

Past de kwalificatie van de in de beschikking tot verwijzing omschreven te last gelegde feiten aan zoals hiervoor onder randnummer 3.3 vermeld.

Verklaart de strafvordering met betrekking tot de aangepaste telastleggingen A.5, A.6, A.7, A.11, A.12, B.2, B.3 en B.4 niet (langer) ontvankelijk.

Verklaart de herstellvordering van de toenmalige gemachtigde ambtenaar, verder gezet door de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur, en van het college van burgemeester en schepenen van telkens met inbegrip van de erop geënte vordering tot verbeurte van een dwangsom, in de mate dat zij is gesteund op de aangepaste telastleggingen A.5, A.6, A.7, A.11, A.12, B.2, B.3 en B.4 niet (langer) ontvankelijk.

Ontslaat de eerste beklaagde van rechtsvervolging voor de
aangepaste telastleggingen A.2 en A.8.

Ontslaat de tweede beklaagde van rechtsvervolging zonder
kosten voor de aangepaste telastleggingen A.2, A.3, A.4 en A.8.

Ontslaat de derde beklaagde van rechtsvervolging zonder
kosten voor de aangepaste telastlegging A.3, A.4 en A.9.

Ontslaat de vierde beklaagde van rechtsvervolging zonder
kosten voor de aangepaste telastlegging A.3 en A.10.

Verklaart de strafvordering met betrekking tot de aangepaste
telastleggingen A.1 en B.1 vervallen door verjaring.

Verklaart geen rechtsmacht te hebben om te oordelen over de
herstelvordering van de toenmalige gemachtigde ambtenaar, verder gezet
door de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur, en van het college
van burgemeester en schepenen van telkens met inbegrip van
de erop geënte vordering tot verbeurte van een dwangsom, in de mate dat
zij is gesteund op de aangepaste telastleggingen A.1 en B.1.

Veroordeelt de eerste beklaagde voor de aangepaste
telastleggingen A.3 en A.4 samen tot een geldboete van (1.000, verhoogd
met 1990 opdecimen en gedeeld door 40,3399 =) 4.957,87 EUR.

Zegt dat bij gebreke van betaling binnen de wettelijk bepaalde termijn de
opgelegde geldboete van 4.957,87 EUR zal mogen vervangen worden door
een vervangende gevangenisstraf van DRIE MAANDEN.

Legt de beklaagde de verplichting op een bedrag van 10 EUR, verhoogd
met 45 opdecimen, aldus gebracht op 55 EUR, te betalen bij wijze van
bijdrage tot de financiering van het fonds tot hulp aan slachtoffers van
opzettelijke gewelddaden.

Laat de herstelvordering van de toenmalige gemachtigde ambtenaar,
verder gezet door de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur, en van
het college van burgemeester en schepenen van in de mate dat
zij is gesteund op de aangepaste telastleggingen A.2, A.8, A.9 en A.10
zonder gevolg en verklaart de erop geënte vordering tot verbeurte van een
dwangsom zonder voorwerp.

Beveelt, in de mate dat de herstelvordering gesteund is op de aangepaste
telastleggingen A.3 en A.4, aan de eerste beklaagde over te
gaan tot het herstel van de plaats, nader vermeld in de beschikking tot
verwijzing, in de oorspronkelijke toestand, dit door afbraak van de feestzaal
en het restaurant met het erbij horende met een piramidevormig paviljoen
overdekt terras en het erbij horende open terras en door afbraak van de
parking in betonklinkers op een onderlaag van zand vermengd met cement,
binnen een termijn van EEN JAAR, te rekenen vanaf de dag waarop dit
arrest in kracht van gewijsde zal treden.

Beveelt dat voor het geval dat de plaats niet in de oorspronkelijke toestand
wordt hersteld binnen voormelde termijn de gewestelijke

stedenbouwkundige inspecteur en/of het college van burgemeester en schepenen van _____ van ambtswege in de uitvoering ervan kunnen voorzien, overeenkomstig hetgeen thans is bepaald in artikel 153 DORO.

Zegt voor recht dat op vordering van de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur en op vordering van het college van burgemeester en schepenen van _____ door de eerste beklaagde _____ elkens een dwangsom zal worden verbeurd van 200,00 EUR per dag vertraging in de nakoming van dit bevel, te rekenen vanaf het verstrijken van de termijn van één jaar vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden.

Veroordeelt de eerste beklaagde tot één/vierde van de kosten in de beide aanleggen gevallen aan de zijde van het Openbaar Ministerie; begroot deze kosten in het geheel op 74,84 EUR in eerste aanleg en op 138,84 EUR in hoger beroep en stelt vast dat zij wat de eerste beklaagde betreft ondeelbaar werden veroorzaakt door de lastens hem bewezen verklaarde misdrijven.

Veroordeelt de burgerlijke partij _____ tot de overige drie/vierde van de kosten in de beide aanleggen gevallen aan de zijde van het Openbaar Ministerie, het gerechtelijk onderzoek geopend zijnde door het optreden van de burgerlijke partij.

Veroordeelt de eerste beklaagde _____ tot betaling van de vaste vergoeding van 25 EUR.

Op burgerlijk gebied

Verklaart de vordering van de burgerlijke partij _____ ontvankelijk doch ongegrond.

Laat de kosten in de beide aanleggen gevallen aan de zijde van de burgerlijke partij te hare laste.

Kosten:		
	Afschriften:	59,87
	Opstelrecht ber.bekl.:	29,75
	Dagvaarding:	36,64
		<hr/>
		126,26
+ 10 % :		12,63
		<hr/>
	Totaal :€	138,89

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van **30 juni 2005**.

Aanwezig :

raadsheer, wn. Kamervoorzitter,
raadsheer,

plaatsvervangend raadsheer, bij bevelschrift van de
Eerste Voorzitter van dit Hof van heden aangewezen om raadsheer
op het ogenblik van de uitspraak te vervangen, deze laatste wettig
verhindert zijnde de uitspraak bij te wonen van dit arrest waarover hij mee
heeft beraadslaagd; (art; 779 al.2 Ger. Wetboek);

advocaat-generaal;

griffier;

Goedgekeurd doorhaling van nietige lijn(en) en nietige woord(en);